

ÎNCHEIERE

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul Doreinei Negru, avocatul Ivan Turceac,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Doreinei Negru împotriva lui Veniamin Negru cu privire la rezoluțiunea contractului de donație,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Dorina Negru și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 28 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 16 februarie 2016, Dorina Negru a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Veniamin Negru cu privire la rezoluțiunea contractului de donație.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 28 aprilie 2001 a încheiat căsătoria cu pârâtul Veniamin Negru la OSC Chișinău, trecută în Registrul Stării Civile sub nr. 231. Din această căsătorie la data de XXXXX s-a născut copilul minor comun XXXXX. Din momentul înregistrării căsătoriei, o perioadă de timp relațiile de familie cu pârâtul au fost bune, duceau o gospodărie comună, ambii bucurându-se de încredere deplină.

Menționează că în perioada de căsătorie, la data de 18 aprilie 2008, au înregistrat la OCT mun. Cișinău, ÎS „Cadastru”, dreptul de proprietate asupra cotei-părți din proprietatea comună în devălmășie a imobilului cu nr. 99, situat în mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa nr. 37/3, ce constă din trei odăi cu suprafața totală de 48,8 m.p., inclusiv suprafața locativă de 31,1 m.p., nr. cadastral XXXXX.

Susține că pârâtul, beneficiind de relațiile de încredere care le avea în calitate de soț și tată al copilului lor comun, a determinat-o prin solicitări repetate sa-i doneze cota sa parte din imobilul sus menționat, astfel, după o perioadă scurtă de timp după înregistrarea imobilului în litigiu, reclamanta a căzut de acord să-i doneze cota sa parte.

Declară că ulterior, relațiile de familie cu pârâtul au devenit tensionate din cauză că acesta din urmă fiind angajat într-o companie străină des pleca peste

hotarele țării pentru perioade destul de lungi lăsând tot greul familiei pe umerii reclamantei, pe perioada deplasărilor peste hotare, pârâtul nu avea grijă de familie, nu contribuia la întreținerea materială, astfel, situația respectivă a determinat-o să depună cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului prin care a solicitat desfacerea căsătoriei, care este în curs de examinare datorită tertipurilor folosite de pârât pentru tergiversarea examinării cauzei.

Indică că din momentul introducerii cererii de divorț, pârâtul a declanșat și alte procese împotriva reclamantei, ca cererea privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie, prin care a solicitat evacuarea reclamantei din imobilul sus nominalizat, la fel, a depus cererea de chemare în judecată privind desfacerea căsătoriei și a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile companiei SRL „Spirit Liber” a cărei fondator și administrator este ea, pârâtul împreună cu executorul judecătoresc acționând ilegal, au ridicat toate bunurile companiei SRL „Spirit Liber”, stopând activitatea întreprinderii, aceasta fiind unica sursă de venit, întreținerea familiei reclamantei, dat fiind faptul că, pârâtul nu a contribuit nici la educația copilului și nici la întreținerea materială a familiei

Mai indică că după stoparea activității întreprinderii, veniturile reclamantei s-au redus la zero, situația materială a devenit foarte grea, atât pentru ea, cât și pentru copilul său minor, pomenindu-se într-o stare de imposibilitate de a îndeplini obligațiile legale de întreținere față de copilul minor.

Consideră că pârâtul a contribuit esențial la înrăutățirea situației sale materiale și financiare și consideră just și întemeiat că este îndreptățită să înainteze prezenta cererea de chemare în judecată prin care solicită rezoluțiunea contractului de donație.

La fel, consideră că situația stării de nevoie în care s-a pomenit este de vină doar pârâtul, reclamanta nu deține alte bunuri mobile sau imobile, nu are alte surse de venit, la momentul de față, după stoparea activității întreprinderii pe care o gestiona SRL „Spirit Liber”, nu are posibilitate să-și asigure un trai decent, atât ei cât și fiului său minor – XXXXX, se află în situația în care este nevoită a solicita instanței de judecată rezoluțiunea contractului de donație a cotei-părți din imobilul indicat ce-i aparține cu drept de proprietate, încheiat la data de 23 aprilie 2008 și înregistrat sub nr. 3171 în registrul notarului privat Valentina Roman cu sediul în mun. Chișinău str. V.Alecsandri, 74, of. 5, prin care a fost donată 1/2 cotă parte din apartamentul nr. 99 situat în mun. Chișinău, str. Sarmisegetuza, 37/3 ce constă din trei odai cu suprafața totală de 48,0 m.p., inclusiv suprafața locativă 31,1 m.p. cu nr. cadastral XXXXX.

Prin hotărârea Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 28 noiembrie 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță, a constatat că în susținerea cerințelor sale cu privire la rezoluțiune contractului de donație, reclamanta a invocat situația materială precară, atât pentru ea, cât și pentru copilul său minor, care se află la întreținerea ei, fiind într-o stare de imposibilitate de a îndeplini obligațiile legale de întreținere față de el, că nu deține alte bunuri mobile sau imobile, nu are alte surse de venit.

Instanța respingând acțiunea, și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamanta nu a prezentat probe pertinente și concludente, care ar confirma că ultima nu este în stare să-și asigure întreținerea, or, prin cererea de chemare în judecată aflată pe rol la Judecătoria Centru mun. Chișinău privind partajul averii comune și

stabilirea domiciliului copilului, reclamanta pretinde aproape 80 mii euro și bunuri comune, fiind coproprietari a unor conturi bancare de peste 160 mii euro, reclamanta fiind coproprietara cu cotă de 50 % din SRL „Spirit Liber”, în nici într-un caz aceasta, nu intră în categoria persoanelor defavorizate. Iar faptul că bunurile sunt sechestrate nu provoacă situație extremă, fapt confirmat și necontestat de părți.

Cu referire la argumentele reclamantei de imposibilitatea îndeplinirii obligațiilor legate de întreținere față de terți, și anume, față de copilul minor din căsătoria cu pârâtul, instanța a reținut că prin obligațiile legate de întreținere față de terți se înțelege obligațiile pe care trebuie să le acorde donatarul în baza unei hotărâri judecătorești, iar cazul dat, nu există o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă cu privire la stabilirea domiciliului copilului minor cu unul din părinți, în special cu mama.

La fel instanța a reținut că chiar și în cazul existenței unei astfel de hotărâri judecătorești, prin prisma art.58 alin.(1) Codul familiei, părinții au drepturi și obligații egale față de copii, indiferent de faptul dacă copiii sunt născuți în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinții sau separat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017 a fost respins apelul declarat de către Dorina Negru și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 19 septembrie 2017, Dorina Negru prin intermediu reprezentantului avocatul Ivan Turceac a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt ilegale, nemotivate pasibile casării, deoarece la emiterea acestora instanțele ierarhic inferioare au încălcat normele de drept material, nu au aplicat legea care urma a fi aplicată, au interpretat eronat legea.

Menționează că constatările instanțelor ierarhic inferioare cu referire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie sunt obiectul litigiului unui proces separat unde Veniamin Negru nu a recunoscut și a negat existența acestor sume de bani aflate pe conturile personale ale ultimului.

Susține că, partajarea bunurilor nici într-o formă și nici cum nu acoperă situația precară a recurenteii la momentul adresării cu prezenta acțiune.

Mai susține că în litigiul cu privire la partajul averii nu există o decizie definitivă și executorie în acest sens fiind inoportul a se expune asupra situației precare a recurenteii, or instanțele au avut obligația de a verifica sub toate aspectele circumstanțele importante ale cauzei și să le dea o apreciere justă, însă instanța de apel a folosit în linii generale motivația instanței de fond fără să dea un răspuns cert la motivele invocate în apel și să se expună asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce denotă faptul nemotivării deciziei instanței de apel, cauza fiind examinată arbitrar cu încălcarea dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6§1 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din

materialele cauzei nu poate fi determinat cu certitudine momentul recepționării deciziei contestate de către recurentă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul Dorinei Negru, avocatul Ivan Turceac nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul Dorinei Negru, avocatul Ivan Turceac asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului Dorinei Negru, avocatul Ivan Turceac ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către reprezentantul Dorinei Negru, avocatul Ivan Turceac se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic